

prebujena sem od tedaj  
 ko me je poklical glas  
 nežnejši od vsega  
 kar sem doslej doživela

NEJEVOLJNA pogledam okoli sebe:  
 vsepreveč nakopičenih predmetov  
 vsepreveč nakopičenih spominov

kot da sem – nejevoljna –  
 naplavljenjena v čas  
 ki si ga nisem izbrala

in če sem povsem iskrena  
 sama s sabo:  
 bi si sploh katerega?



Matjaž  
 Zupančič

## Slastni mrlič

STAREC  
 MLADA ŽENSKA  
 MLAD MOŠKI  
 POSTOPAČ  
 DAMA V ČRNEM  
 PREISKOVALEC  
 NEZNANEC  
 PRVI KROVEC  
 DRUGI KROVEC

*Precej velik in bliskav čakalniški prostor; kaže, da je ves iz stekla in betona. Na levi so nihajna vrata, ki vodijo noter; na desni so enaka, ki vodijo na perone. Vrata v ozadju vodijo v mestne sanitarije. Pod stropom visi velika stenska ura. Ob stenah so stoli, v tla pribiti. Na enem izmed njih sedi Starec, nepremično in brez glasu. Oglasi se pisk lokomotive in Starec dvigne glavo; v istem trenutku stopi v čakalnico mlad zakonski par. Mlad moški in Mlada ženska, otovorjena s prtljago, hitita čez prostor*

*in izgineta na drugi strani. Starec gleda za njima. Za hip vstane, kot da bo šel za njima, nato zopet sede. Čez nekaj časa se par vrne, tokrat bolj počasi in rahlo brezciljno.*

MLAD MOŠKI: Pa je šel.

MLADA ŽENSKA: Neverjetno. Drugače vedno zamuja.

MLAD MOŠKI: Danes pa ni, ne?

MLADA ŽENSKA: Kar odpeljal se je.

MLAD MOŠKI: Za eno minuto. Kaj minuto, za pol minutke sva prišla prepozno.

MLADA ŽENSKA: Kaj bova pa zdaj? Z vso to prtljago!

MLAD MOŠKI: Kako naj jaz to vem? Prej bi mislila na to!

MLADA ŽENSKA: A zdaj bom pa jaz kriva, kaj? Kdo pa je hotel iti z vlakom, jaz ali ti?

MLAD MOŠKI: Nič mi ne govori! Vse sem natanko preračunal. Kaj opraviš jaz, kaj opraviš ti. Ob šestih bi se morala dobiti. Veš, koliko časa sem te čakal pod tistim spomenikom?

MLADA ŽENSKA: Kakšnih pet minut, nič več.

MLAD MOŠKI: Pet minut! Vse golobe imam preštete. Po barvi jih ločim. Kaj po barvi, po odtenkih! Pet minut! Natančno ob šestih, tako sva se dogovorila. Ampak s teboj se kaj dogovoriti, to je huje, kot se sploh ne bi nič dogovoril.

MLADA ŽENSKA: Oh, ljubi moj, ti si vedno tako točen! Meni pa čas kar naprej uhaja.

MLAD MOŠKI: Seveda ti uhaja, če pa nikoli ne misliš nanj. Odkar te poznam, te vedno nekaj čakam. Še na poroko si zamudila. Nikoli ne prideva skupaj.

MLADA ŽENSKA: Pa poskušaj še ti zamuditi.

MLAD MOŠKI: Misliš, da ne poskušam? Še kako se trudim. Toda naj počnem karkoli, vedno pridem točno. To je pravo prekletstvo.

MLADA ŽENSKA: Ne vem, zakaj je potrebno tako razburjenje. Saj bo prišel naslednji.

MLAD MOŠKI: Samo kdaj? Čez eno uro. Če ne bo imel zamude. In kaj naj počneva ves ta čas?

STAREC: Sreča.

MLAD MOŠKI: Ste mogoče kaj rekli, gospod?

STAREC: Sreča, sem rekel.

MLAD MOŠKI: Ne razumem.

STAREC: Da ste ga zamudili! To je sreča. Slišal sem ga, veste. Natančno ga poznam. To je bil prazen vlak.

MLADA ŽENSKA: Prazen vlak? Je to kakšen poseben vlak?

STAREC: Še niste slišali zanj? Dvakrat sreča.

MLAD MOŠKI: Jaz bi rekel, dvakrat nesreča. Ne samo, da sva ga zamudila, še prazen je bil povrhu.

MLADA ŽENSKA: Razložite nama, o čem govorite.

MLAD MOŠKI: Ne rini vanj. A ne vidiš, da se mu že nazaj obrača.

MLADA ŽENSKA: Mene zanima, ti pa počni, kar hočeš. Zaradi mene lahko tudi stole šteješ.

STAREC: Hočete slišati zgodbo o praznem vlaku? Pridite bliže. To je zelo nenavadna zgodba, zato jo skrbno poslušajte.

MLAD MOŠKI: Sama ušesa so me.

MLADA ŽENSKA: Karli!

MLAD MOŠKI: Saj poslušam. Saj poslušam.

STAREC: Precej časa je že od tega dogodka, pa se vsega skupaj spomnim, kot bi bilo danes. Takrat sem bil mlad človek, veste. Na drugi strani postaje je včasih stal bife. Prav na istem mestu, kjer je sedaj bistro. Precej časa sem preživel v tem postajniškem bifeju, z znanci in prijatelji. Še vedno se spominjam njihovih glasov, samo obrazi so malo manj različni... takole, megleno jih imam pred očmi... Kaj sem že hotel reči?

MLADA ŽENSKA: Vlak.

STAREC: Ah, da. Vlak. Novembrski dan je bil, siv in pust. Stali smo notri, v bifeju. Hrupno je bilo in polno dima, zunaj pa so bili vlaki. Nenadoma zaslišim pisk. Rečem vam: bolje bi bilo, če ga nikoli ne bi. Tako pa sem rekel razposajeno: »Stavim, da si upam na tale vlak!« Nisem vedel, kam gre, niti od kod prihaja. Saj veste, mladost, to je objestnost. Padale so stave, kar veliko denarja je bilo. Odločim se in stečem ven, na peron. Vsi so gledali za menoj. Poženem se čez tire, kajti vlak je pravkar odhajal. Natanko zadnji vagon sem še ujel, hop! Pa sem bil na vlaku. Sedem v prvi kupe, razposajene volje, a tudi precej omotičen, kajti tek mi je vino dvignil v glavo. Vlak je ujel svoj stalni ritem, pokrajina je bežala mimo mene in lotil se me je dremež. Ne vem, koliko časa sem spal, toda prebudil sem se trezen in z bolečino v tilniku, kajti med spanjem mi je glava zlezla med kolena. Pogledal sem skozi okno. Dan je bil še za odtенок bolj siv kot prej in megla se je zgostila. Vstal sem in šel na hodnik. Saj veste, da bi vprašal, kam grem, kje je naslednja postaja. Razpoloženje se mi je popolnoma spremenilo. Gledal sem okoli sebe. Nikjer ni bilo nikogar. Sprehodim se po vagonu, grem do naslednjega, odpiram vrata kupejev, da bi vendar koga srečal – nikjer nikogar. Žive duše ni bilo na vlaku. Ne vem, kdaj so vsi izstopili, če so sploh kdaj bili tukaj. Prav do lokomotive sem prišel, naprej nisem mogel. Samo videl sem jo, spredaj v megli, težko, železno pošast... Ne vem, kaj bi vi na mojem mestu, ampak mene je zgrabila panika, hud strah. Vrnil sem se v svoj kupe, ne vem, zakaj prav tja, in spet sedel na svoje mesto. Nekako otopel sem postal od strahu, in ko je vlak zapeljal v enega od mnogih predorov, sem na pol zaspano gledal, kako se pokrajina oži v majhno, sivo piko, in vedno znova upal, da bom hkrati z njo tudi jaz izginil iz svojega sedeža in da bo ves prekleti vlak vzela tema. Kajti počutil sem se nepopisno slabo, draga moja...

MLADA ŽENSKA: In potem? Kaj je bilo potem?

STAREC: Ustavil se je na postaji. Kar na lepem. Stekel sem ven, ne da bi se ozrl. In sem samo slišal pisk, ko se je odpeljal naprej.

MLADA ŽENSKA: Kako nenavadno.

STAREC: V začetku nisem nikomur nič povedal. Saj razumete, da se človek ne bi brez potrebe smešil. Potem sem pa v življenju srečal še nekaj ljudi, ki so doživeli isto stvar. Isto grozo. Pošast nima voznega reda, pride, kadar se ji zljubi, vzame te se seboj in te drži, dokler ji ugaja.

MLADA ŽENSKA: Tisto prej... je bil ta vlak?

STAREC: Največkrat se ustavi prav na tej postaji. Nenavadno... Prav na tej postaji.

MLADA ŽENSKA: Potem je pa dobro, da sva ga zamudila.

MLAD MOŠKI: Res se mu že obrača.

MLADA ŽENSKA: Prav zanimiva zgodba.

MLAD MOŠKI: Meni se zdi za lase privlečena. Niti kančka logike ni v njej.

MLADA ŽENSKA: Meni se zdi prav nasprotno.

MLAD MOŠKI: To praviš samo zato, da bi se kregala. Da bi oponirala. Dobro te poznam, draga moja. Ne boš me.

*(Odprejo se vrata sanitarij. Ven pride Postopač.)*

POSTOPAČ: Oho! Lahko, prosim, vstanete, gospod?

MLAD MOŠKI: Z menoj govorite?

POSTOPAČ: S kom pa? Pravim, da vstanite.

MLAD MOŠKI: Zakaj pa, prosim lepo?

POSTOPAČ: Ker sedite na mojem sedežu, prosim lepo.

MLAD MOŠKI: To se pa motite.

POSTOPAČ: Nič se ne motim. To je moj stol.

MLAD MOŠKI: Smo v javni zgradbi. V javni čakalnici. Tukaj ni noben sedež ne vaš ne moj.

POSTOPAČ: Zakaj pa potem sedite na njem?

MLAD MOŠKI: Vidite, pa res! Na to pa nisem nikoli pomislil! Zakaj se človek usede na stol!

MLADA ŽENSKA: Pusti ga, Karli, saj čutiš, kako smrdi po alkoholu.

POSTOPAČ: O, ne. Tako pa tole ne bo šlo. Jaz sem na tem stolu sedel pred vami.

MLAD MOŠKI: Ko sem jaz prišel sem, je bil stol prazen.

MLADA ŽENSKA: Pusti ga. Greva midva sedet drugam.

MLAD MOŠKI: Naj se on usede kam drugam! Saj je vse prazno. On je sam, midva pa imava prtljago.

POSTOPAČ: Vsak izgovor vam pride prav, da nekomu zasedete prostor. Ampak jaz vztrajam, da se presedete.

MLAD MOŠKI: Mi niti na konec pameti ne pride.

POSTOPAČ: Še zadnjič vas opozarjam.

MLADA ŽENSKA: Karli!

MLAD MOŠKI: In kaj potem? Če kljub temu nočem vstati?

*(Tišina.)*

POSTOPAČ: Prav. Samo, da mi ne boste kdaj očitali, da sem vam jaz vsilil ta sedež. Sami ste krivi.

MLAD MOŠKI: Česa?

POSTOPAČ: Ta sedež ima napako. Hudo napako.

MLAD MOŠKI: Brez dvoma. To, da ste vi sedeli na njem.

POSTOPAČ: Grbo ima. Izboklino. Ožulil vas bo. V rit vas bo drgnil.

MLADA ŽENSKA: Usediva se kam drugam. Saj je vseeno.

MLAD MOŠKI: Nič ni vseeno! Prav na tem stolu hočem sedeti, pa če so žebli navzgor obrnjeni! To je pa res že preveč!

POSTOPAČ: Prav. Kakor želite. Samo, da se ne boste potem pritoževali. *(Se sprehaja sem in tja.)* A vas mogoče zanima, kam se bom usedel jaz? Tukaj, v bližino vas se bom usedel. In veste zakaj?

MLAD MOŠKI: A boste dali mir ali ne?!

POSTOPAČ: Zato, da bom od blizu gledal, kako boste menciali in menciali, pa si ne boste mogli pomagati.

MLAD MOŠKI: Da vas ne slišim več!

MLADA ŽENSKA: Zakaj rineš vanj, ko vendar vidiš, kako je z njim?

MLAD MOŠKI: Ta je pa dobra. Jaz rinem vanj! Ven bi ga bilo treba vreči, barabo.

*(Vstopi Preiskovalec. Nekaj časa stoji pri vratih in si ogleduje prisotne. Potem gre počasi do sanitarij, odpre vrata in pogleda noter. Potem sede na stol poleg vrat.)*

POSTOPAČ: Hej, mister!

PREISKOVALEC: Kaj?

POSTOPAČ: Nekaj ste izgubili.

PREISKOVALEC: Jaz?

POSTOPAČ: Iz žepa vam je padlo. Tole *(Binglja z listnico po zraku.)*

PREISKOVALEC: Pssst! Tiho bodite. Dajte sem.

POSTOPAČ: *(Si ogleduje listnico.)* Kaj pa je to?

PREISKOVALEC: Ne, ne glejte tega!

POSTOPAČ: Saj nič ne gledam. Kakšen prijazen človek! Namesto da bi se ti zahvalil, te nadere. Tukaj imate. Da veste: me sploh ne zanima ta vaš tošelj.

PREISKOVALEC: Počakajte.

POSTOPAČ: Kaj bi radi? Z vami sem opravil.

PREISKOVALEC: Počakajte, pravim. Ste človek, ki zna obdržati skrivnost zase?

POSTOPAČ: Jaz? Kar gre vame, ne pride več ven.

PREISKOVALEC: Torej vam lahko zaupam?

POSTOPAČ: Seveda. Mar nisem človek, ki zbuja zaupanje? Taka vprašanja me žalijo in zbujaajo v meni srd.

PREISKOVALEC: Nisem tako mislil...

POSTOPAČ: Kako pa?

PREISKOVALEC: Previden moram biti. To je moja legitimacija. Sreča, da ste jo našli.

POSTOPAČ: Legitimacija?

PREISKOVALEC: Sem uradna oseba. Tukaj sem inkognito.

POSTOPAČ: Nemogoče!

PREISKOVALEC: Pa je! Nekomu sem na sledi.

POSTOPAČ: Kriminalcu?

PREISKOVALEC: Več kot to.

POSTOPAČ: Ubijalcu, domnevam?

PREISKOVALEC: Pssst! Tiše. Več vam sedaj ne morem povedati.

POSTOPAČ: Bo prišel sem?

PREISKOVALEC: Sumim.

POSTOPAČ: Kaj pa, če je že tukaj?

PREISKOVALEC: Ni izključeno, vendar dvomim.

POSTOPAČ: Samo to mi še povejte... Je nevaren?

PREISKOVALEC: Na vsak način in bolj, kot si lahko mislite. Sedaj pa sediva nazaj na svoja mesta.

POSTOPAČ: Seveda.

PREISKOVALEC: Še nekaj... Če boste opazili kaj sumljivega... Saj razumete?

POSTOPAČ: Razumem.

*(Sedeta vsak na svoj sedež. Nekaj časa vlada v čakalnici tišina.)*

MLADA ŽENSKA: *(Starcu.)* Gospod?

STAREC: Prosim, gospodična.

MLADA ŽENSKA: Vas lahko nekaj vprašam? Čisto neumno vprašanje.

STAREC: Seveda. Kar vprašajte.

MLADA ŽENSKA: Če se bojite vlakov, mislim... Kaj pa potem delate tukaj?

STAREC: Se spominjate, kaj sem vam pripovedoval malo prej?

MLAD MOŠKI: Oh ne! Že spet.

MLADA ŽENSKA: O vlaku brez potnikov? Spomnim se.

STAREC: No, vidite. Ampak vsega vam nisem povedal. Nekaj sem vam zamolčal.

MLAD MOŠKI: Da se je vkrcal na tovorni vlak, domnevam.

STAREC: Neki človek je bil na tistem vlaku poleg mene.

MLADA ŽENSKA: Potnik?

STAREC: Ne. Veste, v tistem kupeju sem naredil zanko. Nikoli prej in nikoli več kasneje; takrat sem jo pa naredil, iz vezalk sem jo naredil in jo pritrdil pod strop.

MLADA ŽENSKA: Vi? Vi ste to storili?

STAREC: Sem. In glavo sem tudi vtaknil noter. Skoraj bi se bil že zazibal – ko se je v kupeju prižgala luč in je vstopil mlad sprevodnik. Z nosom, rdečim od mraza, oblečen v plavo uniformo.

MLADA ŽENSKA: Kakšna sreča!

STAREC: Kmalu za tem sva skupaj pila vroč čaj. Nisva prav dosti govorila, saj si tudi nisva imela kaj povedati. Ko je vlak pripeljal na postajo, sem odšel. Brez ene same besedice slovesa. Kdo je, kje živi. Nič. Kako mi je bilo žal potem! Ampak bilo je prepozno. Že vse življenje ga iščem, toda zaman. Ampak na tisti vlak ne grem več. Za nič na svetu. Mogoče bo pa on kdaj prišel dol? Po pravici rečeno, sem že obupal, da ga bom še kdaj videl. Ampak vseeno pridem malo posedet. Če še dela pri železnici, bo mogoče kdaj prišel tod mimo, ali ne?

MLADA ŽENSKA: Brez dvoma. Ne gre, da bi obupali, gospod.

MLAD MOŠKI: Če ni zamenjal službe. Dandanes je kriza pri železnici.

STAREC: Tudi to je mogoče. Tudo to.

*(Tišina. Postopač vstane in se sprehodi do mladega para.)*

POSTOPAČ: Vas že kaj žuli?

MLADA ŽENSKA: Ne dihajte vame, prosim lepo.

POSTOPAČ: Oho! Kje pa piše, da ne sme človek tukaj dihati? Pa ne, da si tudi zrak lastite?

MLADA ŽENSKA: Ostudni ste.

POSTOPAČ: Kaj pa vi veste o ostudnosti! Jaz bi vam pa lahko kaj povedal na to temo. Jaz sem življenje gledal z drugih tirov kakor vi.

MLADA ŽENSKA: Saj ni treba nič povedati. Dovolj je, da mora človek sedeti zraven vas.

POSTOPAČ: To se pa motite. Za vas je življenje okroglo, prav tako, kot je ta vaš lepi obrazek. Zame je pa hudo oglato.

MLADA ŽENSKA: Vseeno raje vidim, da ste ostudni kot sentimentalni.

POSTOPAČ: Vi ste pa hudo pametni, kaj?

MLAD MOŠKI: Pustite mojo ženo pri miru!

POSTOPAČ: Vas že tišči, kaj.

MLAD MOŠKI: Zdaj vas bom pa . . .

MLADA ŽENSKA: Daj mir, Karli. Tak si kot on.

MLAD MOŠKI: Saj sem vedel, da boš na koncu z njim potegnila.

*(Vrata se odprejo in vstopi Dama v črnem. Ko zagleda Postopača, se usede, kar je mogoče stran od njega. Postopač se ji počasi približa. Nato previdno sede poleg nje. Nekaj časa tako sedita brez besed.)*

DAMA V ČRNEM: Kaj hočete?

POSTOPAČ: Jaz? Nič. Kaj bi hotel?

DAMA V ČRNEM: Zalezujete me.

POSTOPAČ: Vas? Motite se. Na vlak čakam.

DAMA V ČRNEM: Videla sem vas.

POSTOPAČ: Mene? Da ste že kdaj videli?

DAMA V ČRNEM: Ne samo enkrat. Večkrat sem vas videla. Vi ste seveda mislili, da vas ne vidim. Zakaj se skrivate?

POSTOPAČ: Prav gotovo ste se zmotili.

DAMA V ČRNEM: Če je tako, se bom pa usedla kam drugam.

POSTOPAČ: Ne . . . Počakajte.

DAMA V ČRNEM: Kaj bi torej radi?

POSTOPAČ: Samo sedel bi poleg vas. Če se boste vi presedli, se bom presedel tudi jaz.

DAMA V ČRNEM: To je javen prostor. Bolje, da ničesar ne poskušate.

POSTOPAČ: Čisto pri miru bom sedel zraven vas na tem mehkotrdem sedežu in bom molčal. Čisto nič ne bova govorila, kot se za tujce spodobi. Če pa bi se po naključju, čisto po naključju s koleno dotaknila . . .

DAMA V ČRNEM: Dovolj! Drugam grem.

POSTOPAČ: Ne! Prosim. Ostanite. Niti besedice ne rečem več. Prisegam. Samo ostanite tukaj.



*(Zopet se odprejo vrata. Vstopi Neznanec. Precej časa stoji med vrati, kot da se ne more odločiti, ali naj vstopi ali ne. Potem le naredi korak naprej in čaka, da mine pozornost, ki jo je vzbudil, ko je prišel.)*

MLAD MOŠKI: Pazi na prtljago.

MLADA ŽENSKA: Kam greš?

MLAD MOŠKI: Na mehur mi pritiska. Komaj zadržujem.

MLADA ŽENSKA: Zakaj pa zadržuješ?

MLAD MOŠKI: Kaj jaz vem, zakaj. Saj veš, kakšni so ti mestni sekreti. Do gležnjev stojiš v nesnagi, pa še za vrat ti šprica. Živa groza, živ obup!

*(Vstane in gre. Neznanec sede. Čez nekaj časa vstane in se približa Mladi ženski.)*

NEZNANEC: Oprostite . . .

MLADA ŽENSKA: Ja?

NEZNANEC: Gledate vame.

MLADA ŽENSKA: Jaz? Kaj vam pride na misel!

NEZNANEC: Ne, čisto gotovo. Videl sem, da ste gledali vame.

MLADA ŽENSKA: Lahko ste brez skrbi. Sploh vas nisem opazila.

NEZNANEC: Ste prepričani?

MLADA ŽENSKA: A bi vas mogoče morala?

NEZNANEC: Ne, ne. Potem je v redu. *(Sede zraven nje. Tišina.)*

NEZNANEC: Torej me ne poznate.

MLADA ŽENSKA: Še nikoli vas nisem videla.

NEZNANEC: Ste popolnoma prepričani o tem?

MLADA ŽENSKA: Popolnoma. Je kaj narobe z vami?

NEZNANEC: Nič ni narobe. Zakaj bi bilo kaj narobe?

MLADA ŽENSKA: Kar tako. Slabo zgledate. Ste mogoče bolni?

NEZNANEC: Ne, ne. Dobro mi je. Dobro, ker me ne poznate.

*(Tišina.)*

MLADA ŽENSKA: Potujete?

NEZNANEC: Prosim?

MLADA ŽENSKA: Sprašujem, če potujete.

NEZNANEC: Da . . . da.

MLADA ŽENSKA: Imena nimate.

NEZNANEC: Tudi mojega imena ne poznate? To je pa dobro.

MLADA ŽENSKA: Na potovalki. Na potovalki ga nimate in naslova tudi ne. Kaj, če jo izgubite?

NEZNANEC: Tako je prav. Tako mora biti.

*(Preiskovalec, ki je ves čas sedel v ozadju, se premakne nekaj stolov bliže.)*

NEZNANEC: Gospodična . . .

MLADA ŽENSKA: Da?

NEZNANEC: Ali me je kdo iskal, gospodična?

MLADA ŽENSKA: Kako naj vem, če pa ne vem, kdo ste?

NEZNANEC: Ampak malo sem vam pa vseeno znan?

MLADA ŽENSKA: Mogoče pa res. Samo ne vem, od kod?

NEZNANEC: Vedel sem! Takoj moram oditi . . .



MLADA ŽENSKA: Ne, ostanite. Čisto zares vas ne poznam.

NEZNANEC: V olajšanje ste mi, če to drži.

*(Vrne se Mlad moški.)*

MLAD MOŠKI: Oprostite. Ne mojem sedežu sedite.

NEZNANEC: Seveda, nisem vedel...

POSTOPAČ: Ne, ne vstajajte! Ostanite na tem stolu, vas prosim. Imate vso pravico.

MLAD MOŠKI: Vi se pa ne mešajte. Menda lahko sedim poleg svoje žene.

NEZNANEC: Grem...

POSTOPAČ: Ne! Ukazujem vam, da obsedite.

MLAD MOŠKI: In jaz pravim, da pojdite drugam.

POSTOPAČ: Sedite!

MLAD MOŠKI: Vstanite!

POSTOPAČ: Pravim vam, da sedite!

MLAD MOŠKI: In jaz pravim, da vstanite!

STAREC: Kakšen kraval je sedaj to?

*(Neznanec vstane in steče proti izhodu. Pot mu zapre Preiskovalec. Neznanec se vrne nazaj na svoj sedež.)*

POSTOPAČ: Mislite, da ste zmagali, kaj. Pa se motite. Svojo ženo vprašajte, s kom bi raje sedela. A njo pa nič ne upoštevate?

MLADA ŽENSKA: Mir nama dajte.

MLAD MOŠKI: Pusti ga, bom jaz uredil z njim. To je moška stvar.

POSTOPAČ: Vajina ladja je nasedla. Brodolom, draga zakonca, to se vidi na kilometre daleč. Veliko sreče vama želim, ko bosta brez kompasa iskala obalo svojega zakona!

*(Sede nazaj. Nekaj časa sedijo brez besed.)*

DAMA V ČRNEM: Drugače sem si vas predstavljala.

POSTOPAČ: Mene? Ste si predstavljali?

DAMA V ČRNEM: Zelo drugače. Sitni ste kot muha in skrajno običajni.

*(Vstane in gre do Mladega moškega.)* Si lahko sposodim tale časopis?

MLAD MOŠKI: Seveda. Kar izvolite.

DAMA V ČRNEM: Hvala. *(Sede spet na svoj sedež.)*

POSTOPAČ: Ne prenesem, da slabo mislite o meni. Kajti vem, da čutite drugače.

DAMA V ČRNEM: Kako pa pridete do tega? Torej se le poznavata.

POSTOPAČ: Nekaj malega res vem... o vas.

DAMA V ČRNEM: Kaj, na primer?

POSTOPAČ: Ne morem sedaj govoriti o tem. A vseeno vam priznam: kar dobro vas poznam.

DAMA V ČRNEM: Nič si ne domišljajte! Mene poznati, to ni preprosta stvar. Mnogi so že mislili, da so na pravi poti, pa so se potem nesrečno izgubili.

POSTOPAČ: Dovolite mi, da vas primem za roko.

DAMA V ČRNEM: Kako postajate vsiljivi!

MLAD MOŠKI: Vas nadleguje, gospa?

POSTOPAC: Zase se brigajte! Pa za svojo ženo. Tam imate dela čez glavo, mi lahko verjamete!

MLAD MOŠKI: Gospa?

DAMA V ČRNEM: V redu je.

MLAD MOŠKI: Čisto zares?

DAMA V ČRNEM: Že precej časa živim sama, ljubeznivi gospod. To pomeni, da znam skrbeti zase. Vaša skrb je odveč.

*(Vstopita Prvi in Drugi krovec. Ko ju Neznanec zagleda, poskuša spet zapustiti čakalnico in spet mu pot prekriža Preiskovalec.)*

PRVI KROVEC: Tukaj sem se usedi, Mitič.

DRUGI KROVEC: Kam se boš pa ti usedel?

PRVI KROVEC: Zraven tebe, kam pa drugam. Danes ni posebne gneče. Si spravil vozne karte?

DRUGI KROVEC: Sem. V žepu so, tukaj.

PRVI KROVEC: Pazi nanje, da jih ne boš potem iskal. Pa na rože tudi pazi, da se ne zmečkajo.

DRUGO KROVEC: Ji bodo všeč?

PRVI KROVEC: Na srce ji bodo legle, Mitič. Če hočeš govoriti z mojo hčerko – samo rože ji pokaži, pa te bo poslušala, dokler boš hotel.

DRUGI KROVEC: Sam sem jih izbral.

PRVI KROVEC: To ji bo všeč, da si jih sam izbral.

DRUGI KROVEC: Ti ji povej, da sem jih sam izbral.

PRVI KROVEC: Bom, samo ne zmečkaj jih. Glej, kako jih držiš.

DRUGI KROVEC: Tukaj zraven sebe jih bom položil.

PRVI KROVEC: Se bo kdo usedel nanje.

DRUGI KROVEC: Prav imaš. Kar v roki jih bom imel.

PRVI KROVEC: Tako je prav! Pfuj, kako tukaj zaudarja!

DRUGI KROVEC: Kam greš?

PRVI KROVEC: Nikamor, Mitič. Samo malo se bom pretegnil... takole, je že bolje. Nekaj me je v križ prijelo... hej, Mitič, poglej! *(Zagleda Neznanca.)*

DRUGI KROVEC: Kaj je to... on?!

PRVI KROVEC: Povej mi, Mitič, a vidiš to, kar jaz vidim?

DRUGI KROVEC: Vidim, pa ne morem verjeti, da je to res, kar vidim.

PRVI KROVEC: On je. Brez dvoma je on.

DRUGI KROVEC: Ampak on se je vendar obesil!

PRVI KROVEC: Od kdaj pa obešenci hodijo naokoli? Če bi se obesil, potem sedaj ne bi bil tukaj.

DRUGI KROVEC: Prav si imel! Ti si vedno trdil, da se v resnici sploh ni! Ampak kako si vedel?

PRVI KROVEC: Intuicija, Mitič. Intuicija.

DRUGI KROVEC: Kdo bi si to mislil!

PRVI KROVEC: Dobra prevara. Vsi smo mislili, da se je.

DRUGI KROVEC: Slabo je to. Slabo za njega, slabo za nas.

PRVI KROVEC: Ampak bolj slabo zanj.

DRUGI KROVEC: Že ko sem se zjutraj zbudil, sem vedel, da bo danes slab

dan. Nesrečen dan. Da bodo danes težave. Domov bi moral iti, ne pa na pot. Danes je v zraku neki vrag, ki mu ne vem imena.

PRVI KROVEC: Pomiri se, Mitič.

DRUGI KROVEC: Sploh pa to ni delo zame. Ves dan sedeti na strehi in prelagati opeke – dovolj imam tega.

PRVI KROVEC: Pridi sem, da pozdraviva prijatelja.

*(Gresta proti Neznancu.)*

PRVI KROVEC: Prosto?

NEZNANEC: Ja... prosto.

PRVI KROVEC: Hvala lepa. Sedi, Mitič, na drugo stran.

NEZNANEC: Jaz pravkar odhajam.

PRVI KROVEC: Kam se vam pa tako mudi?

NEZNANEC: Pustite me na miru.

PRVI KROVEC: Prijatelj človek ne sreča vsak dan.

NEZNANEC: Jaz vas ne poznam.

PRVI KROVEC: Kaj praviš na to, Mitič?

DRUGI KROVEC: Ne vem, kaj bi rekel. Včasih sem vozil kamion. Po vsej državi sem ga vozil, od severa do juga in nazaj. Veliko sem videl in veliko doživel; ampak, da bi se kdo obesil samo za hec – ne, tega pa nisem videl.

NEZNANEC: Ne vem, o kom govorite.

PRVI KROVEC: Šaljivec, kaj? Ampak ne gre, da bi se človek šalil s starimi znanci.

NEZNANEC: Z nekom ste me zamenjali.

PRVI KROVEC: Si slišal to, Mitič? Pravi, da sva ga z nekom zamenjala.

DRUGI KROVEC: Slišim. In ni lepo, kar slišim.

PRVI KROVEC: Mogoče se boš pa moje hčerke spomnil, če se že ne spomniš mene? Angelika. A-n-g-e-l-i-k-a. Tako kot angel, ti, hudič!

DRUGI KROVEC: On pozna Angeliko?

*(Neznanec poskuša vstati.)*

PRVI KROVEC: Kam greš. Sedi nazaj. Prijateljsko bi se rad pogovoril s teboj. Daj mi cigareto, Mitič.

MLADA ŽENSKA: Kaj pa imajo tam?

MLAD MOŠKI: Saj je vseeno, kaj imajo. A se moraš prav v vse vtakniti? Jaz se ne mislim bosti s temi domačini. Kje se obira ta nesrečni vlak?

MLADA ŽENSKA: Vseeno mislim, da bi morali nekaj storiti. Saj ga bodo še pretepli.

MLAD MOŠKI: Ne delaj scene, če ti rečem!

PRVI KROVEC: *(Mlademu moškemu.)* Imate ogenj, gospod?

MLAD MOŠKI: Ogenj? Da, seveda. Izvolite.

MLADA ŽENSKA: Sama prijaznost te je kar naenkrat. S tistim bi se pa skregal na smrt zaradi navadne neumnosti.

MLAD MOŠKI: Seveda se bom kregal, če je moj sedež pod vprašajem! To se me pa ne tiče.

MLADA ŽENSKA: Sploh te ne spoznam.

PRVI KROVEC: Takole. Sedaj se bomo lepo v miru pogovorili.

NEZNANEC: Povejte mi, kaj sem storil.

PRVI KROVEC: Si kdaj slišal za dolgove?

NEZNANEC: Kakšne dolgove?

PRVI KROVEC: Dolgove do prijateljev. Veš, človek nima veliko prijateljev, in tiste, ki jih ima, tiste mora spoštovati. Poglej na primer Mitiča. Jaz sem bil zraven tistega nesrečnega dne, ko mu je opeka zdrsnila iz roke. Pa ni bil on kriv, veš. Spolzko je bilo, hudo spolzko. In je padala opekica, padala. Globoko je padla. Velika, težka opeka. In veš, kam je padla? Nekomu na glavico je padla. Pok! Pa se je razbila glavica. In sedaj te vprašam: Kako se je počutil, ko je zlezal dol s strehe? Tiho bodi. Pojma nimaš. Jaz sem edini, ki to ve. Jaz, ki sem bil takrat zraven. Jaz, ki sem njegov prijatelj. A sem tvoj prijatelj, Mitič?

DRUGI KROVEC: Si.

NEZNANEC: Nočem . . .

PRVI KROVEC: Tiho bodi! Nič ne razumeš, to je. A ga vidiš, kako sedi tukaj in mu gre na jok? Tak mož, z eno roko dvigne osemnajst opek, pa mu gre na jok. In tudi meni gre, ko ga gledam. Ampak ko gledam tebe, me grabi jeza. Huda jeza.

NEZNANEC: Povejte, koliko sem dolžan. Bom plačal.

PRVI KROVEC: Pojasnilo si dolžan, pojasnilo!

NEZNANEC: Kakšno pojasnilo?

PRVI KROVEC: Si se obesil ali se nisi?

NEZNANEC: Nisem.

PRVI KROVEC: No, vidiš. Isto mislim tudi jaz. Končno pameten odgovor. Ampak sedaj mi povej, zakaj se nisi, če smo pa slišali, da si se?

NEZNANEC: Vi mi povejte!

PRVI KROVEC: Kar izmikaj se. Dolgo se ne boš. Jaz sem spregledal tvojo igro. Hotel si se mi izmuzniti, kaj?

NEZNANEC: Pustite me.

MLADA ŽENSKA: Dovolite, gospod. Kaj je storil ta človek, da ste tako sovražno razpoloženi do njega?

PRVI KROVEC: Povedal vam bom, čeprav se vas to nič ne tiče. Težko mi gre z jezika ta sramota, a drugače ne gre, kajti tega človeka se je treba varovati. To je hudo nevaren človek.

MLADA ŽENSKA: On?

PRVI KROVEC: To, kar je naredil moji hčerki, tega mu ne bom odpustil.

DRUGI KROVEC: On je imel kaj s tvojo hčerko? Tega mi nisi pa nikoli rekel.

PRVI KROVEC: Kako naj bi ti rekel? Nisem hotel, da bi ta zadeva umazala naklonjenost, ki jo gojiš do nje.

DRUGI KROVEC: Nič ne more umazati te naklonjenosti.

PRVI KROVEC: Veseli me, če je tako, Mitič.

MLADA ŽENSKA: Jaz pa kar ne morem verjeti, da je to nevaren človek.

PRVI KROVEC: Pa še kako! Vse vam bom povedal, da boste vedeli, koga imate v resnici pred seboj. Veste, imam hčerko, ki je prišla v tista nesrečna leta, ko so se moški pričeli ozirati za njo. Dobro sem jih videl,

potuhnjenca, ko sem čepel na strehi. Včasih me je imelo, da bi jim zmetal vso opeko v njihove pokvarjene ksihte. In med vsemi temi groznimi, a vsaj malo sprejemljivimi ljudmi, je morala naleteti prav na tega potujočega obešenca.

DRUGI KROVEC: Vse povej. Jaz bom pazil nanj.

PRVI KROVEC: Angeliko poznam bolj kot sebe. Opazil sem, da ni nekaj v redu z njo. Ponoči se je zbudila in hodila po stanovanju; podnevi je molče posedala naokoli in na obrazu so ji cveteli podočnjaki. Potem sem jo malo bolj trdo prijel. Srce me je bolelo, ampak drugače ji nisem mogel pomagati. Na koncu mi je vse priznala. (*Mladi ženski.*) Če boste kdaj imeli hčerko, dobro pazite nanjo, bolje kot sem pazil jaz. Priznala mi je torej, da jo zalezuje neznan moški. Skrajno čuden tip. In tako sem se odločil, da mu nastavim past.

DRUGI MOŠKI: Past? Kakšno past?

(*Dama v črnem spusti časopis na kolena in posluša. Posluša tudi Postopač.*)

PRVI KROVEC: Mislil sem si: če jo zalezuje po mestu, se gotovo plazi tudi okoli hiše. In sem se skrtil pod njeno okno na vrt. Prav lepo se je videlo v njeno razsvetljeno sobo. Lahko si mislite, kakšen pogled je bil to za pokvarjenca, ko se je moje dekle v samem modrcu sprehajalo sem in tja. Nekaj večerov sem zaman čakal; potem sem ga pa le zagledal, prasca! Nekaj korakov stran od mene je stal. Popadel me je silen bes, skočil sem proti njemu, toda vrag je imel zajčji sluh, v trenutku je skočil stran in se mi izmuznil.

DRUGI KROVEC: Ti baraba! Dobro, da mi nisi povedal tega. Kaj je bilo potem?

PRVI KROVEC: Potem je izginil. Tako sem vsaj mislil jaz. Toda v resnici jo je zalezoval naprej.

DRUGI KROVEC: Je šla na policijo?

PRVI KROVEC: Ne. Zgodilo se je nekaj veliko hujšega.

DRUGI KROVEC: Jo je napadel?

PRVI KROVEC: Ne.

DRUGI KROVEC: Kaj pa potem? Govori vendar!

PRVI KROVEC: Zaljubila se je vanj.

DRUGI KROVEC: Nemogoče!

PRVI KROVEC: Tako je bilo. Zdaj veste za mojo nesrečo. Moja hči, moja Angelika, gre in se zaljubi v spolnega kriminalca. Ubil bi ga, če bi mi takrat prišel pod roko. Pa mi ni prišel. Ampak nič se ne žri, Mitič. Razdril sem to nenaravno zvezo. Pozabil sem nanj, in tudi moja hči je pozabila nanj. Potem se je pa nekoč razširila novica, da se je . . .

DRUGI KROVEC: Tega se spominjam. Eni so rekli, da so ga našli v parku, drugi, da se je doma v sobi, spet tretji, da se je na vlaku . . .

PRVI KROVEC: Presenetljivo, koliko ljudi ga je poznalo.

DRUGI KROVEC: (*Prime Neznanca.*) Zakaj si se vrnil?

NEZNANEC: Ne vem, o čem govorite.

PRVI KROVEC: Pa ne, da si kar na lepem izgubil spomin? Ampak to se pri

meni ne bo obneslo. Primi ga, Mitič, bomo šli malo na zrak. Svež zrak je dober za spomin.

MLADA ŽENSKA: Smili se mi, revež.

MLAD MOŠKI: To je družinska zadeva. V to se človek nima kaj mešati.

*(Prvi in Drugi krovec primeta Neznanca pod pazduho in ga vlečeta proti izhodu.)*

PREISKOVALEC: Počakajte malo!

PRVI KROVEC: Kaj hočete?

PREISKOVALEC: Ta mož pripada meni.

PRVI KROVEC: Vam? Kdo pa ste vi?

PREISKOVALEC: Tega vam žal ne morem povedati.

PRVI KROVEC: A tako? Kdo vam pa to prepoveduje?

PREISKOVALEC: Moj položaj.

PRVI KROVEC: Vaš položaj me ne zanima. Gremo, Mitič.

PREISKOVALEC: Počakajte! Nekaj vam pokažem, samo glejte, da ne boste nikomur povedali. *(Preiskovalec mu pokaže svojo legitimacijo.)*

Kaj pravite na to?

PRVI KROVEC: Vi ste...

PREISKOVALEC: Psst. Tukaj sem inkognito.

PRVI KROVEC: Aha. Že razumem.

PREISKOVALEC: Znata zadržati skrivnost zase, gospoda?

PRVI KROVEC: Skrivnost? To pa.

PREISKOVALEC: Za njega gre.

PRVI KROVEC: Kaj pa je storil?

PREISKOVALEC: Sum mu visi nad glavo, draga gospoda. Težak, mučen sum. Dolgo časa sem mu že na sledi, a se mi je vedno nekako izmuznil. Kaže, da ima več imen in da vsako ime bremeni več dejanj. Sedaj moram ugotoviti, katero ime bremeni kakšno dejanje. Posadite ga na stol, da mu zastavim nekaj vprašanj.

PRVI KROVEC: Razumem, gospod. Kakor hočete.

*(Krovca posadita Neznanca nazaj na stol. Preiskovalec stopi poleg njega.)*

PREISKOVALEC: Kako bova začela?

NEZNANEC: Ne vem.

PREISKOVALEC: Nekje je treba začeti. Dajem vam možnost, da začnete kjerkoli.

NEZNANEC: Kdo ste vi? Me poznate?

PREISKOVALEC: Slab začetek, se mi zdi. Narobe obrnjen, na glavo postavljen. Takole bova začela: kdo ste vi?

NEZNANEC: Pravzaprav... ne vem.

PREISKOVALEC: Ne veste, kdo ste?

NEZNANEC: Nisem to, kar mislim... da vi mislite, da sem.

PREISKOVALEC: Brez izmotavanja, prosim. Vsaka igra ima svoj konec. Zato se nikar ne igrajte z mano.

NEZNANEC: Povejte, kaj hočete od mene.



PREISKOVALEC: Nič! Čisto nič. A vse kaže, da ste vi tisti, ki ni tukaj čisto brez razloga.

NEZNANEC: Ampak to je nemogoče! (*Skoči proti Mladi ženski.*) Pa ste rekli, da me ne poznate! Zakaj ste to rekli? Zakaj ste se zlagali?

MLADA ŽENSKA: Jaz vas v resnici ne poznam.

NEZNANEC: Laži, same laži! Poznate me, pa nočete povedati. Če bi mi prej povedali... Ampak saj je vseeno.

PREISKOVALEC: Kaj je sedaj to? Pomagajta, gospoda.

PRVI KROVEC: Primi ga, Mitič. (*Krovca ga primeta za rame in ga položita nazaj na stol.*)

PREISKOVALEC: Oprostite, gospodična. Ne bo se več zgodilo, da bi vas nadlegoval. (*Neznancu.*) Sedite tukaj in dajte mir! Ste razumeli?

NEZNANEC: Razumem.

PREISKOVALEC: Nadaljujva torej tam, kjer sva končala. Ste tujec v tem mestu?

NEZNANEC: Saj to je tisto. Naj bi bil...

PREISKOVALEC: Ja?

NEZNANEC: Pa vendar nisem.

PREISKOVALEC: Tako ne bova prišla nikamor, dragi gospod. Ja in ne, sem in nisem, vem in ne vem... Preprosto in razločno: ste tujec v tem mestu ali niste?

NEZNANEC: Hočem vam povedati, da sem, pa vendar nisem.

PREISKOVALEC: Sedaj je pa tega dovolj. Kdo vam daje pravico, da tako brezobzirno skačete po mojem potrpljenju? Ali pa morda mislite, da je meni lahko? Da je lahko biti v javni službi že od mladih nog, pa hkrati ostati ves čas skrit očem? Mislite, da je lahko delati, pa hkrati tako rekoč ne obstajati? Skrbim za varnost teh ljudi, tako rekoč noč in dan skrbim zanje, pa se mi nihče nikoli ne zahvali. Sam, samcat sem, in sam, samcat bom ostal. Zato mi nikar ne prodajajte megle!

NEZNANEC: Vse se je začelo, ko sem se preselil sem.

PREISKOVALEC: Kdaj je bilo to?

NEZNANEC: Ne vem natančno...

PREISKOVALEC: Zakaj ste se preselili sem?

NEZNANEC: Dobil sem delo.

PREISKOVALEC: Kakšno delo?

NEZNANEC: Knjižničar sem.

PREISKOVALEC: Naj si zabeležim ta podatek.

NEZNANEC: Nikogar...

PREISKOVALEC: Ja?

NEZNANEC: Nikogar nisem poznal. Čisto nikogar, prisežem! Potem pa...

PREISKOVALEC: No? Boste povedali kakšen stavek do konca sami od sebe?

NEZNANEC: Potem se je nekega jutra začela...

PREISKOVALEC: Kdo?

NEZNANEC: Neznosnost.

(*Starček nenadoma skoči pokonci.*)



STAREC: Slišite? Spet je šel mimo! Že drugič danes! Kroži okrog postaje!

Le kaj hoče?

MLAD MOŠKI: Pa reci, če se mu ne obrača nazaj.

STAREC: Mogoče ga bom pa le srečal, sprevodnika.

MLADA ŽENSKA: Tudi jaz sem nekaj slišala. Primi prtljago, greva pogledat.

MLAD MOŠKI: Prezgodaj je še. Usedi se spet. Stari ima prisluhe.

PRVI KROVEC: Stavim, da bo imel še zamudo povrhu.

DRUGI KROVEC: Jaz tudi stavim, da bo pozen.

PRVI KROVEC: Ne moreva staviti, če oba isto misliva!

DRUGI KROVEC: Jaz nisem kriv, če isto mislim kot ti.

MLAD MOŠKI: Jaz pa stavim, da bo točen.

PRVI KROVEC: Koliko stavite?

MLAD MOŠKI: Recimo sto.

PRVI KROVEC: Samo sto, da bo točen. O tem pa niste popolnoma prepričani. Jaz stavim dvesto, da bo imel zamudo.

MLAD MOŠKI: Meni je prav.

MLADA ŽENSKA: Karli! Nimava toliko denarja, da bi ga metala skozi okno.

MLAD MOŠKI: Vem, kaj delam.

PRVI KROVEC: Dajte roko sem, sekaj, Mitič!

PREISKOVALEC: Mir v dvorani, prosim!

*(Vsi se ozrejo vanj.)*

PREISKOVALEC: Hočem reči, da ne moremo govoriti vsi hkrati in drug čez drugega. *(Neznancu.)* Nadaljujte, prosim.

NEZNANEC: Nekega jutra mi je prišla naproti...

PREISKOVALEC: Kdo? A moram res vsako besedo scuzati iz vas?

NEZNANEC: Ženska. Neznana ženska. Primazala mi je klofuto, ne da bi bila spregovorila eno samo besedico, mi je primazala klofuto. Še sedaj me peče, kot da sem jo pravkar dobil.

PREISKOVALEC: Povejte torej, s čim ste si jo zaslužili.

NEZNANEC: Ne vem.

PREISKOVALEC: Pa sva spet tam.

NEZNANEC: Mislim sem si, da me je s kom zamenjala.

PREISKOVALEC: Mislim si je! Poslušajte, to lahko mirno zadržite zase. Klofute niste dobili zato, ker ste nekaj mislili, ampak zato, ker ste nekaj storili. Nekaj nesramnega, domnevam.

NEZNANEC: Prisegam, da ne! Ali pa mogoče vendar...?! Vi, vi mi povejte, lepo vas prosim!

*(Neznanec vstane in se oklene Preiskovalca.)*

PREISKOVALEC: Sedite vendar! Ne obnašajte se tako škandalozno! Pomislite malo na ljudi tukaj okoli!

NEZNANEC: Saj mislim nanje, ves čas mislim nanje, samo nanje...

PREISKOVALEC: Kaj je bilo potem?

NEZNANEC: Potem so se dogajale stvari, ki so me spravile na živčni rob...

*(Se trdno drži Preiskovalca.)*

PREISKOVALEC: Kakšne reči?

NEZNANEC: Nenadoma me je na cesti pozdravil neznanec. Meni popoln tujec. Pa čez čas še eden in potem še eden . . . Ogovarjali so me različno; eni ljubeznivo, drugi osorno, tretji so me samo zviška pogledali. In to je bilo najhuje, veste. To je bilo najbolj neznosno. Nekdo je bil tukaj pred menoj, sem si govoril. Po njegovih stopinjah hodim. Zamenjali ste me z njim, sem si govoril. Potem pa me je nenadoma postalo strah . . .

PREISKOVALEC: Česa?

NEZNANEC: Tega tujca, ki so ga vsi poznali, samo jaz ne. Prepričan sem bil, da je on skoval to spletko proti meni. Hodil je za menoj kakor senca. Včasih je bil tako blizu mene, da sem skoraj slišal, kako diha . . . To nisem jaz, to je on, sem vpil . . . Ampak sedaj je tako vseeno. Kaj imam jaz z njim, sem vpil . . . Ali mi je res tako podoben? Ali pa sem jaz podoben njemu?

PREISKOVALEC: Počasi, počasi. Tako ne gre. Če bova oba spraševala, kdo bo potem odgovarjal?

NEZNANEC: Tudi danes je tukaj . . . Čutim ga, voham ga. Čisto blizu je, moj dvojnik. Nekje na varnem se mi reži v obraz.

PREISKOVALEC: Sedite spet. Takole. Ne vem, kaj naj si mislim. Namesto da bi klobčič razpletli, ste ga še bolj zapletli.

PRVI KROVEC: Jaz mu ne verjamem niti besedice.

DRUGI KROVEC: Jaz tudi ne.

PRVI KROVEC: To je človek, ki je zalezoval mojo hčer. Dobro sem si ga zapomnil.

DAMA V ČRNEM: Človeku je treba krivdo dokazati.

PREISKOVALEC: Kdo pa ste vi? Mogoče advokat?

DAMA V ČRNEM: Sploh pa niste povedali, česa ga dolžite.

PREISKOVALEC: To je v interesu preiskave. Že tako sem preveč povedal.

DAMA V ČRNEM: Kakor hočete.

PREISKOVALEC: Počakajte! Znete zadržati skrivnost zase?

DAMA V ČRNEM: Seveda.

PREISKOVALEC: Ne! Dovolj! Nič več! Ne smem. Ne bom povedal. Ne vem, kako da ne morem ničesar zadržati zase. Ravno narobe delam, kot je prav. Vedno znova naredim trden sklep: nikomur ne bom ničesar povedal. Potem pa srečam človeka in kar izleti ven iz mene . . . To je navzkriž z mojo službo. Nekoč bom zašel v težave. Samo to se mi še manjka, težave v službi . . . In če ostanem brez službe, kaj potem? Raje ne mislim na to!

NEZNANEC: Gospod . . .

PREISKOVALEC: Kaj hočete? Ne vidite, da razmišljam? Sedaj bi pa govorili, kaj, ko vas ni nobeden nič vprašal!

NEZNANEC: (*Se drži za trebuh.*) Moram . . . saj razumete . . .

PREISKOVALEC: Samo nikar ne pomislite, da bi se lahko kam izmuznili. Nisva še končala.

NEZNANEC: Sila je gospod, sila.

PREISKOVALEC: Potem pa pojdite. Kaj čakate? Hitro!

(*Neznanec odide v sanitarije in zapre vrata za seboj.*)

PRVI KROVEC: Jaz ga ne bi spustil izpred oči.

PREISKOVALEC: Pa da se kar tukaj ponečedi?

PRVI KROVEC: Zvit je.

PREISKOVALEC: Nima kam. (*Sede k vratom.*) Tukaj ga bom počakal.

(*Tišina.*)

DAMA V ČRNEM: Vsak čas bo tukaj.

POSTOPAČ: Vlak, mislite?

DAMA V ČRNEM: Kdo pa drug?

POSTOPAČ: Jaz pa si želim, da ga nikoli ne bi bilo. Takole zraven vas bi sedel . . .

DAMA V ČRNEM: Mi lahko primete torbico, prosim? Sezuti si moram čevlji.

POSTOPAČ: Čevlji si boste sezuli?

DAMA V ČRNEM: Nekaj mi je prišlo noter.

POSTOPAČ: Kamenček, mogoče?

DAMA V ČRNEM: Ne vem.

POSTOPAČ: Prav gotovo je kamenček.

DAMA V ČRNEM: Nič ne najdem.

POSTOPAČ: Dovolite, da jaz pogledam . . . aha, ga že imam. Tukaj je, poglejte. Zataknil se je pod petni vložek.

DAMA V ČRNEM: Hvala. Dajte mi čevlji nazaj.

POSTOPAČ: Ali ga lahko še malce držim v naročju? Ves gladek je, ves mehak . . . tak, kot vaša lepa noga.

DAMA V ČRNEM: Potem mi ga pa nataknite, če že hočete.

POSTOPAČ: Hočem, hočem! (*Poklekne pred njo.*) Kakšen lep čevljiček in kakšna lepa nožica!

DAMA V ČRNEM: Au! Za gleženj me stiskate!

POSTOPAČ: Ne morem več zadrževati, gospa. Moram vam priznati. Ljubim vas. Nevzdržno vas ljubim. Želim vas obuvati vse življenje. Vi se kar sezuvajte po mili volji, jaz pa vas bom obuval . . .

DAMA V ČRNEM: Pustite mojo nogo, slišite?

POSTOPAČ: Ljubite me, kot vas ljubim jaz. Ne bova se več skrivala! Stopiva ven iz te mračne piramide, v katero so naju zazidali skupaj z mrtvimi faraoni ljubezni . . . Dajte mi svoje telo, tukaj, pred vsemi, da si v ljubezenski muki potešiva žejo, ki jo zbuja drug v drugem . . .

DAMA V ČRNEM: Kaj počnete? Se vam meša?

POSTOPAČ: Dovolj je bilo skrivanja.

DAMA V ČRNEM: Takoj prenehajte s temi neumnostmi, slišite?

POSTOPAČ: Samo človek sem, gospa! Vem, da tudi vi niste ravnodušni do mene.

DAMA V ČRNEM: (*Ga odrine.*) Taki ste, kot vsi drugi moški. Jaz pa sem mislila . . . Priznam, v začetku me je bilo malo strah, ko sem opazila, da me zasledujete. Ko sem skozi razsvetljeno okno svoje spalnice večer za večerom videla na svojem vrtu senco moškega, ki strmi vame . . . Nisem

vedela, kaj hočete od mene. Vedno ste bili kje v bližini; če sem stopila zraven, ste se odmaknili. Neprestano me je spremljal vaš pogled. In prav to, da niste nič hoteli, a ste bili vendar ves čas nekje blizu mene – prav to je sčasoma zbudilo slast, ki je prerasla v veliko in mogočno strast: bala sem se vas, vendar sem vas ljubila. A ta vaša ponudba je do konca razdrila to zvezo. Kako ste lahko naredili nekaj takega?

POSTOPAČ: Narobe ste me razumeli . . .

DAMA V ČRNEM: Molčite! Dovolj ste govorili in preveč. Ko ste molčali, ste bili zame stokrat razumljivejši.

POSTOPAČ: Vsega je kriva ta nesrečna čakalnica, ti ljudje! Karkoli rečem, se tukaj med njimi drugače sliši . . . Kaj hočete? Kaj buljite v naju?

PRVI KROVEC: Človek ima pravico gledati, če mu kdo skače pred očmi! Nehajte se tako po opičje obnašati, pa bo vse v redu.

POSTOPAČ: Nič ne bo v redu! Če je v tem prostoru kakšna opica, ste to gotovo vi, revež!

PRVI KROVEC: Jaz sem premožen človek.

POSTOPAČ: Ampak ste kljub temu opica.

PRVI KROVEC: Si slišal to, Mitič?

DRUGI KROVEC: Slišal. Pa ne vem, če sem prav slišal.

PRVI KROVEC: Zaradi takih, kot ste vi, me je moja hči zapustila in se preselila drugam. Ponovite to, kar ste pravkar rekli.

POSTOPAČ: In če na primer nočem?

PRVI KROVEC: Boste takoj videli . . .

PREISKOVALEC: Mir! Kaj vam je sedaj? Pomislite raje, kaj ta človek dela tako dolgo za temi vrati.

PRVI KROVEC: Prav imate. Nekaj ni v redu.

PREISKOVALEC: (*Pritisne na kljuko.*) Zaklenil se je noter. Hej, odprite vrata in pridite ven!

DRUGI KROVEC: Ne oglasi se. Kaj bomo pa sedaj? Kako ga bomo dobili ven?

PREISKOVALEC: Zoprno. (*Nekaj časa razmišlja, potem stopi k Mladi ženski.*) Vi mu recite.

MLADA ŽENSKA: Kaj naj mu rečem?

PREISKOVALEC: Naj pride ven, kaj pa drugega. Da se mu ne bo nič zgodilo. Ne bi rad zamudil vlaka zaradi te neumnosti.

MLADA ŽENSKA: Jaz vam že ne bom pomagala. Kar sami ga spravite ven.

MLAD MOŠKI: Ne razumem, kako si lahko tako arogantna. Prijazno te je prosil za pomoč. (*Preiskovalcu.*) Bom jaz poskusil, gospod. (*Gre do vrat.*) Halo, me slišite? Kaj počnete?

(*Tišina.*)

MLAD MOŠKI: Halo! Oglasite se!

PRVI KROVEC: Pobegnil je. Mitič, zaleti se v vrata!

DRUGI KROVEC: Takoj bodo odprta.

(*Drugi krovec se zažene v vrata, ki ne popustijo.*)

DRUGI KROVEC: Trda so.

PREISKOVALEC: Skupaj se zaletimo!

PRVI KROVEC: Ja, skupaj!

*(Prvi krovec, Drugi krovec, Preiskovalec in Mlad moški se zaženejo v vrata, ki pod navalom popustijo in se odprejo. Vsi padejo v sanitarije. Neznanec visi nad školjko, obešen za kravato. Ne kaže znakov življenja.)*

PREISKOVALEC: Kaj je pa sedaj to?

MLADA ŽENSKA: Obesil se je!

DAMA V ČRNEM: Moj bog!

PRVI KROVEC: Na vratu mi sediš, Mitič.

DRUGI KROVEC: Ampak zakaj se je?

MLAD MOŠKI: Zakaj se je prav tukaj?

PRVI KROVEC: Če mene vprašate, sploh nisem presenečen. Še več: vedel sem, da se bo tako končalo. Dolgovi, to so huda stvar.

MLADA ŽENSKA: Kar visi tukaj.

PRVI KROVEC: Človek je zavozil, to je.

DRUGI KROVEC: To je. Ni drugega.

MLADA ŽENSKA: Čakajte . . . ampak to vendar ni mogoče . . . ta obraz . . .

MLAD MOŠKI: Kaj hočeš reči?

MLADA ŽENSKA: Hočem reči, da je treba nekaj storiti. A bomo kar gledali, kako visi tukaj?

STAREC: Tukaj se ne da nič več storiti. Človek je šel na drugo stran.

DAMA V ČRNEM: Kako veste?

STAREC: Veliko stvari sem se naučil v življenju, gospa, in veliko sem jih tudi pozabil, žal je tako. Ampak mrtvega človeka pa še vedno ločim od živega.

PRVI KROVEC: Snemimo ga dol.

PREISKOVALEC: Čakajte! Ne razumem. Resnično, ne razumem. Nekaj je pri vsej stvari, kar se izključuje med seboj.

POSTOPAČ: Še nikoli nisem videl obešenca.

DAMA V ČRNEM: Nikoli ni prepozno.

POSTOPAČ: Vsi smo na trnku, ki nas počasi vleče ven na suho, mutasto obalo.

DAMA V ČRNEM: Z vami sem opravila.

POSTOPAČ: Vse zaman, draga moja črna ptica! Najina trnka sta se zapletla. To je vsa resnica. Mar ne občutite svečanosti trenutka, vas ne preveva vznemirjenje ob tej nemi priči? To je najina poročna priča!

DAMA V ČRNEM: In potem? Potem, ko mine ta trenutek? Ste se vprašali, kaj bo potem? Ne bo vedno mriča zraven, da bi zalival najino strast!

POSTOPAČ: Trenutek je treba izkoristiti, to je vse. Kaj pa je življenje drugega kot zmes trenutkov? Izgubite enega in izgubili boste vse!

PRVI KROVEC: Ne vem, zakaj sedaj te govorance, ko je potrebno dejanje. *(Drugemu krovcu in Postopaču.)* Vidva ga primita, jaz bom pa zrahljaj zanko. *(Preiskovalcu.)* Vi tudi pomagajte, takole . . . dobro ga držite . . .

PREISKOVALEC: Težak je.

POSTOPAČ: Slabo mi je. Bruhal bom.

PREISKOVALEC: Počakajte še malo, da ga položimo na stol. Kakšna šleva pa ste vendar?

*(Končno ga položijo na stol in ga naslonijo na steno. Nekaj časa molče stojijo okoli njega.)*

**PREISKOVALEC:** Še vedno mi ni jasno, kdo je to, in kaže, da ne bom nikoli zvedel. Samo to vem, da se je izdajal za nekoga drugega in priče bodo to potrdile. Od tu naprej pa mi vsaka nova misel zbujajo nelagodje. Če se je izdajal za nekoga drugega, kdo je potem on? Če pa je on kljub temu tisti drugi, kdo je potem ta, ki sedi tukaj?

**PRVI KROVEC:** Jaz pa ne vem več, Mitič, ko ga takole gledam. Res ne vem. Mogoče . . . mogoče sem ga pa res zamenjal s kom drugim. Ampak taka podobnost! To ni navadna stvar.

**DRUGI KROVEC:** Kar je, to je. Nazaj ne bo več prišel.

**PRVI KROVEC:** Prav imaš. Sicer pa mu je nekaj ležalo na jetrih, kdorkoli je že bil. Nekaj težkega in temnega . . . Kje imaš rože, Mitič?

**DRUGI KROVEC:** Tamle, na stolu so. *(Jih vzame v naročje.)* Sam sem jih izbral. Lepo dišijo . . .

**MLADA ŽENSKA:** Ko tako sedi, je videti, kot da je samo za droben hip zaspal . . . s tem lepim obrazom . . .

**MLAD MOŠKI:** Od kdaj so ti pa mrličji všeč?

**MLADA ŽENSKA:** Si ljubosumen? Ti?

**MLADI MOŠKI:** Grozna si.

**MLADA ŽENSKA:** A te mogoče zanima, kaj me najbolj moti na tebi? Ta kravata. Ta vzorec me vedno znova razbesni, včasih mislim, da bi lahko ubijala zaradi njega. Stokrat sem te že prosila, da je ne nosiš, ti pa jo vedno znova natakneš nase.

**MLAD MOŠKI:** Ti bi gotovo raje videla, da se obesim nanjo, kaj? Potem bi ti bil bolj všeč.

**MLADA ŽENSKA:** Saj si mi všeč, ljubi moj. Saj si v resnici lep, ne rečem. Toda . . . on je tisočkrat lepši od tebe.

**MLAD MOŠKI:** Kaj!?

**POSTOPAC:** Sneguljčica! Rdeča kot kri, bela kot sneg, črna kot ebenovina. Dlakasti palčki na gradu brez oken in vrat, Sneguljčica pa spi, spi . . . Kje je princ, da jo s poljubom obudi v življenje? Sem to jaz? Si to ti? Smo to mi vsi?

**PREISKOVALEC:** Malo obzirnosti pred mrličem, prosim.

**MLAD MOŠKI:** Andreja! Saj ni mogoče! Ti si poznala tega človeka?!

**MLADA ŽENSKA:** Pravkar sem ga prepoznala. Ta nos, te oči . . . on je, on!

**PREISKOVALEC:** Sem prav razumel, kar ste pravkar rekli?

**MLADA ŽENSKA:** On je.

**MLAD MOŠKI:** Kdo, vendar?

**MLADA ŽENSKA:** Ponoči sva imela zmenke v najglobljem snu. Prihajal je noč za nočjo . . . Nič ni potrkal, kar vstopil je in jaz sem vstala iz postelje in prijel me je za roko in potem sva šla skupaj ven, v gozdove sva šla med divje zveri in gole čeri so bile tam, kamor sva položila svoja oblačila, da jih je vlažno sonce vzelo v svoj objem, ko je na vročo kožo padal sneg in se topil v kaplje, ki jih je z žejnim jezikom vpiljal črn puščavski beduin . . .

**MLAD MOŠKI:** Danes je zame v resnici srečen dan. Kaj se ti lahko lepšega



zgoditi kot to, da ti žena vpričo vseh prizna, da te vara vsako noč? Kar glejte me, dragi potniki, privoščite si me! Tukaj stojim v vsej svoji bedi in brez besed!

PREISKOVALEC: Pardon, gospodična. To, kar ste ravnokar povedali, meče novo luč na ves primer. Zdi se mi, da se bom moral temeljito pogovoriti z vami.

PRVI KROVEC: To je nenaravno, kako tukaj sedi. Položimo ga čez tri stole, po dolgem ga položimo, kot se za mrliča spodobi. Primite ga!  
(*Dvignejo ga in ga položijo nazaj, z nogami na stolu.*)

STAREC: (*Nenadoma stopi naprej in se prime za glavo.*) Kako sem bil neumen! Seveda, to je on! Sedaj, ko tako leži, kaže svoj pravi obraz, ki ga je ves čas skrival! Kako, da ga nisem prepoznal?

PREISKOVALEC: Prosim lepo?

STAREC: Ta obraz, da, da, to je on!

PREISKOVALEC: Kdo vendar!

STAREC: Sprevodnik! Sprevodnik, ki ga iščem že vse življenje! Zdaj, ko sem ga našel, zdaj, ko bi lahko spregovoril besedico z njim, samo besedico, je pa on odšel. Smešno! Ves čas je bil tukaj, pa ga nisem prepoznal. Ampak vedel sem, da bo prišel.

MLAD MOŠKI: To pa že ne more biti res.

STAREC: Kaj ne more biti res?

MLAD MOŠKI: Da bi bil to tisti sprevodnik, o katerem ste govorili prej.

STAREC: O, pa je.

MLAD MOŠKI: Jaz pa z vso gotovostjo trdim, da ne more biti.

STAREC: In zakaj ne?

MLAD MOŠKI: Ker ste se vi postarali, on je pa še vedno mlad. Kaj pravite na to?

STAREC: Pravim, da ste silno brezobzirni, mladi mož. Meni očitata starost! Tudi vi boste nekoč z malce smole dosegli moja leta in potem boste sami videli, kako je to!

MLAD MOŠKI: Ne, narobe ste me razumeli...

STAREC: Nič se sedaj ne izmotavajte! Kar ste rekli, ste rekli. Jaz bom pa rekel samo to: če je vaša neumnost rastla skupaj z vašimi leti, potem ste v primerjavi z mano pravi Metuzalem!

MLAD MOŠKI: Pa kaj je danes tako hudo narobe, da ste se vsi zarotili proti meni? Kje, mi povejte, piše, da moram jaz prenašati vse to?

MLADA ŽENSKA: Kako si dolgočasen!

MLAD MOŠKI: Seveda, če je mrlič v družbi, človek hitro postane dolgočasen. Ampak jaz sem živ in mislim, vsaj za zdaj, živ tudi ostati. Obnašate se, kot da ste že vsi duhovi! Andreja! Ti jokaš?

MLADA ŽENSKA: Kaj naj storim sedaj? Čisto sem zmešana.

MLAD MOŠKI: Jaz ti odpuščam prevaro, draga moja. Konec koncev, če vse dobro premislim, to sploh ni bila prevara, ampak bežen flirt. Krivec je pa tudi mrtev in tako nimam pravega vzroka za ljubosumje. Kaj praviš na to?

(*Nenadoma se rezko in glasno zasliši pisk odhajajočega vlaka.*)



STAREC: Vlak! Vlak! Videti ga moram. Še enkrat ga moram videti. Ravnokar odhaja.

MLAD MOŠKI: Pozabili smo na vlak! Hitro, kje so kovčki?

PRVI KROVEC: Samo naj si drzne odpeljati brez nas! Hitro, Mitič! Kje imaš vozne karte?

DRUGI KROVEC: (*Brska po žepih.*) Tukaj nekje... tukajle bi morale biti... hudič, zdaj jih pa ne najdem...

PRVI KROVEC: A sem ti rekel? A sem ti trikrat rekel, da poglej, kam jih boš dal?

(*Skupaj brskata po njegovih žepih.*)

DAMA V ČRNEM: (*Postopaču.*) Kam greste vi?

POSTOPAČ: Z vami. Na vlak. Kamor greste vi, grem tudi jaz. Zapustila bova to nesrečno družbo. Svoj kupe, to potrebujeva!

MLAD MOŠKI: Pohiti vendar, Andreja! Kaj se obotavljaš?

MLADA ŽENSKA: Ne vem, ali bi šla s tabo ali ne.

MLAD MOŠKI: Kaj praviš?

MLADA ŽENSKA: Ne morem se odločiti, ali naj grem ali naj ostanem.

MLAD MOŠKI: (*Jo vleče za roko.*) Doma se bova pogovorila, ne tukaj! Boš celo življenje visela na tej postaji? Jaz je imam dovolj! Kako ženske najdete najbolj neprimeren trenutek za sceno!

PREISKOVALEC: Ne delajte gneče pri vratih! Kakšne neumnosti so sedaj to?

PRVI KROVEC: Greva, Mitič. Odpeljal bo. Bova na vlaku poiskala.

DRUGI KROVEC: Kaj pa če ne najdeva?

PRVI KROVEC: Rože, rože si pozabil! Poglej, kako so zmečkane! A se je kdo vsedel nanje ali kaj?

MLADA ŽENSKA: Pusti me! Kam me vlečeš?

MLAD MOŠKI: Ne delaj scene, prosim te!

PREISKOVALEC: Gremo, gremo!

(*Počasni v svoji naglici potniki zapustijo čakalnico. Neznanec ostane sam.*)

NEZNANEC: (*Nenadoma prične kazati znake življenja. Čez nekaj časa se dvigne, pa zopet omahne; vstane, pa pade na kolena. Po vseh štirih se med kašljanjem in hropenjem odvleče nazaj v sanitarije. Potniki se počasi začnejo vračati v čakalnico.*)

MLAD MOŠKI: To je neverjetno. Že drugič. Kaj bova pa sedaj?

MLADA ŽENSKA: Se boš že kaj spomnil, ljubi moj.

MLAD MOŠKI: Nič več se ne bom spomnil. Kar sama misli zase! Jaz imam teh igric dovolj!

MLADA ŽENSKA: Ne vem, kaj mi je bilo, Karli. Mislila sem, da te ne ljubim več. Ampak malo prej... malo prej, ko si v eni roki nosil prtljago, v drugi mene in hkrati brez besed lovil ta nesrečni vlak... samo sopel si od napora in skrbi... takrat se je v meni zopet nekaj premaknilo...

MLAD MOŠKI: Saj, saj. Samo kaj bova počela naslednjo uro? Ampak stavo

sem pa le dobil. Točen je bil. To mi je v tolažbo.

*(Prideta Dama v črnem in Postopač.)*

POSTOPAČ: Oprostite, gospa . . .

*(Dama v črnem mu primaže klofuto.)*

POSTOPAČ: Oprostite, pravim. Ne vem, kaj mi je bilo.

DAMA V ČRNEM: Zaradi vas sem tudi jaz zamudila vlak in si poleg vsega še zlomila peto na čevlju! Namesto da bi pohiteli, me zgrabite in obsujete s poljubi!

POSTOPAČ: Prosim vas, ne jezite se. In prosim vas še nekaj: da me nekoč predstavite svojemu očetu.

DAMA V ČRNEM: Ne boste mu všeč.

POSTOPAČ: Ne krivite njega, če imate v prsih ledenik.

DAMA V ČRNEM: Nimam očeta, če že hočete vedeti.

POSTOPAČ: Moža tudi nimate?

DAMA V ČRNEM: Ne.

POSTOPAČ: Potem vam nima kdo popraviti čevlja?

DAMA V ČRNEM: Kakšno neumno vprašanje. Seveda ne!

POSTOPAČ: Potem dovolite, da to storim jaz.

DAMA V ČRNEM: Tukaj ga imate. Samo pohitite. Ne počutim se dobro z enim samim čevljem.

POSTOPAČ: Brez skrbi. Ročne spretnosti, to je v krvi mojega rodu. Morda bom nekoč celo odprl obrt. Čas je, da se lotim kakšne pametne stvari.

*(Vrne se Preiskovalec. Nervozno se ozira naokoli.)*

PREISKOVALEC: Tukaj nekje mi je morala pasti ven iz žepa . . . v tej gneči pri vratih . . . ampak tukaj je ni . . . *(Gre na kolena in se plazi med stoli.)*

Ali lahko za trenutek vstanete?

MLAD MOŠKI: Kaj iščete?

PREISKOVALEC: Nekaj sem izgubil.

MLAD MOŠKI: Ampak kaj?

PREISKOVALEC: Tega vam ne morem povedati.

MLAD MOŠKI: Aha. Razumem.

PREISKOVALEC: Mogoče bi vam pa kljub temu zaupal . . .

MLAD MOŠKI: Saj ni treba, če nočete.

PREISKOVALEC: Legitimacijo sem izgubil. Že drugič danes. Bilo bi skrajno neprijetno, če bi jo našel kdo drug.

MLAD MOŠKI: Seveda, že razumem. Ampak tukaj je ni videti.

PREISKOVALEC: Mora biti nekje tukaj, samo kje? Moram jo najti za vsako ceno. Samo mirno in počasi. Tamle pri vratih smo se gnetli . . . tukaj je ni, tukaj tudi ne . . . neverjetno. Kam bi lahko izginila? Razen, če mi jo je kdo . . .? Samo kdo, kdo?

PRVI KROVEC: Prekleti vlak! Če srečam strojevodjo na štiri oči!

DRUGI KROVEC: Zamudila sva ga.

PRVI KROVEC: Hvala, ker si mi povedal, Mitič.

DRUGI KROVEC: Jebenti, strojevodja.

PRVI KROVEC: Zaman me bo čakala na postaji moja hči. Spet se bova

zgrešila. To je prekleto, ta železnica!

*(Vrne se Starec, ki je med prvimi zapustil čakalnico.)*

STAREC: Ste videli? Spet on. Prazen je bil. Že tretjič danes. Počakal je na sprevodnika, pa brrr! v noč.

MLADA ŽENSKA: Kaj ste rekli? Ste rekli sprevodnik?

STAREC: O, madona. Saj ga res ni več tukaj.

MLAD MOŠKI: Kje pa je ...

PRVI KROVEC: Kje je mrlič? Tukaj smo ga pustili.

*(Vstanejo in se nekaj časa zmedeno ozirajo okoli sebe.)*

DRUGI KROVEC: Vidiš, da vseeno hodijo po svetu, obešenci.

PRVI KROVEC: Ne govori neumnosti, Mitič.

PREISKOVALEC: Seveda! To razjasni, kdo je vzel mojo legitimacijo!

MLADA ŽENSKA: In vendar ... je bil videti čisto mrtev. Kot da bi bil že stoletja mrtev.

POSTOPAČ: Izginil je. Razen če ...

PRVI KROVEC: Daleč ni mogel iti. Kaj pa ...

PREISKOVALEC: Morda ...

MLAD MOŠKI: Če se je ...

*(Počasi se zberejo na sredini prostora. Mlada ženska gre proti vratom sanitarij.)*

MLADA ŽENSKA: Saj ni mogoče ...?!

PREISKOVALEC: Čakajte, bom jaz. To je moje delo.

*(Gre k vratom in jih narahlo odrine. Neznanec visi na istem mestu, kot je visel prej. Potniki v zbrani tišini mirno stojijo. Precej časa noben dogodek ne zmoti te tišine.)*

KONEC